

การพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
The Development of Physical Education instructional Model
in Psychomotor Domain For Mattayomseuksa 3 students

ยศววัฒน์ เชื้อจันอัด¹

นพคุณ ภักดีณรงค์²

นฤมล เอนกวิทย์³

บทคัดย่อ

การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการเรียนการสอนที่มุ่งให้นักเรียนมีการเรียนรู้และมีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันในหลายๆ ด้านพร้อมๆ กันด้วยการลงมือปฏิบัติจริงผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพ(E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 3) เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ 4) เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 26 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคม จังหวัดนครราชสีมา ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติที่มีค่าความเหมาะสมระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$ S.D. = 0.47) 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.64 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.90 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.77 ถึง 0.85 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 4) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษามีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.87 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.75 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

¹ นิสิตรระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ อาจารย์, ดร. วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบคือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้มี 6 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นการเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก ขั้นที่ 5 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปผล 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

2. รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 76.47/76.79 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ มีค่าเท่ากับ 0.7633 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้า 0.7633 หรือคิดเป็นร้อยละ 76.33

4. ทักษะปฏิบัติของนักเรียนที่ได้เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติอยู่ในระดับเกณฑ์คุณภาพดี ($\bar{X} = 13.80$ S.D. = 0.51)

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.52$ S.D. = 0.58)

โดยสรุป การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพที่เหมาะสม ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติ ดังนั้นจึงควรนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นอื่นๆ ต่อไป

คำสำคัญ : การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้, พลศึกษา, ทักษะปฏิบัติ, เจตคติ.

ABSTRACT

Physical education is about learning towards students for having the knowledge and the development at the different purposes by psychomotor. The author is particularly interested in the development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain for Mattayomseuksa 3 students. This research aims. 1) To develop the development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain For Mattayomseuksa 3 students for effective 75/75 2) To study effectiveness index of the development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain For Mattayomseuksa 3 students 3) To study Psychomotor Domain of Mattayomseuksa 3 students About for Physical Education Instructional Model. 4) To study the attitudes of Mattayomseuksa 3 students about Physical Education in Psychomotor Domain.

Students of the first sample used in this study were 26 students in Mattayomseuksa 3/2 on the semester of academic year 2014 by cluster random sampling at Nongbuapittayakom School, Nakhonratchasima Province. The instruments were used in this research were 1) the Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain ($\bar{X} = 4.57$ S.D. = 0.47) 2) achievement test ($r_{cc} = 0.90$) 3) the Psychomotor Domain test ($\alpha = 0.86$) 4) the attitude towards learning Physical Education. ($\bar{X} = 4.53$ S.D. = 0.47) The data were analyzed using descriptive statistics, percentage, mean and standard deviation.

The results showed that

1. The Development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain for Mattayomseuksa 3 students. consists element of the development of six components : 1) the concept and theory 2) Objectives 3) instruction include : Step 1 : Readiness, Step 2 : Practice, Step 3 : Precision, Step 4 : Articulation, Step 6 : Adaptation, Step 5 : Conclusion 4) social system, 5) the response 6) support.

2. The development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain For Mattayomseuksa 3 students was efficiency 76.47/76.79

3. The effectiveness index of the development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain was at 0.7633 to learn that the students had increased to 0.7633 or 76.33 percent.

4. Psychomotor Domain of Mattayomseuksa 3 to learn that students was at a good learn that the students was at a good level ($\bar{X} = 13.80$ S.D. = 0.51)

5. The student attitude towards learning Physical Education at a high level ($\bar{X} = 2.52$ S.D. = 0.58)

In summary, The Development of Physical Education Instructional Model in Psychomotor Domain was efficiency. Students have the ability in Psychomotor Domain so it should be applied in learning Physical Education in the other class.

Keywords : The Development, Physical Education, Psychomotor Domain, attitude.

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในหมวด 4 ซึ่งเป็นหัวใจของการปฏิรูปการเรียนรู้ที่มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนซึ่งมาตรา 22 ให้หลักการจัดการศึกษาว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ” และในมาตรา 24 ยังได้กำหนดการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยเน้นที่ “การจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจความถนัดและความแตกต่างของผู้เรียน ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชาผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และใช้วิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ชุมชน มีร่วมในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดในทุกเวลาทุกสถานที่” และในมาตรา 26 การประเมินผลการเรียนรู้ “ให้พิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ สังเกตพฤติกรรมการเรียนการร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่กันไปตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา” (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545)

ตามหลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้มีการพัฒนา มาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยมีวิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดโดยเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ จึงจะยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ ควบคู่ไปกับคุณธรรม ผู้สอนต้องคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ การออกแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศักยภาพ และบริบทของผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีมาตรฐานการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 3)

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การจัดการเรียนรู้ด้านสุขภาพจึงมีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน สุขศึกษา จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่

ไปด้วยกัน ส่วนพลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม และกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551 : 1) และวิชาพลศึกษา เป็นเนื้อหาที่อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พลศึกษาเป็นวิชาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกายจิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา โดยกิจกรรมเหล่านั้นได้รับการคัดสรรมาเป็นอย่างดีแล้ว ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548 : 248) ได้กล่าวไว้ว่า “วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และได้มีการบรรจุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียนทุกระดับชั้นและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่ากิจกรรมพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่ใช้ร่างกายเป็นสื่อในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และมีผลต่อการพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา กิจกรรมพลศึกษามีส่วนในการตอบสนองความต้องการของเด็กในการเคลื่อนไหว รวมทั้งการประสานสัมพันธ์ของอวัยวะและการทรงตัวช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจในการเคลื่อนไหว ซึ่งจะส่งผลถึงบุคลิกภาพของเด็กอีกทั้งยังสามารถปลูกฝังความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้จักการให้อภัย มีคุณธรรม มีความเอื้อเฟื้อ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข อันจะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคมคุณลักษณะเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงเวลาพลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งควรต้องเริ่มต้นในวัยเด็กก่อนช่วงชีวิตอื่น เพราะเด็กอยู่ในวัยที่สอนง่ายรับรู้และเรียนรู้ได้เร็ว เด็กที่มีพื้นฐานดีจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพต่อไป” ส่วนทีศนา แคมมณี (2555 : 7) ได้กล่าวไว้ว่าการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งก็หมายถึงการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะหลากหลายเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนรู้ มีความกระฉับกระเฉง ตื่นตัวไวต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น

จากการศึกษาสภาพปัญหาในโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติการสอนในรายวิชาพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผู้เรียนยังไม่ได้รับการแนะนำ และฝึกปฏิบัติทักษะตามขั้นตอนที่เหมาะสม และไม่สามารถรับรองความรู้มาปฏิบัติทักษะทางด้านกีฬาได้ในสถานการณ์จริง การจัดการเรียนรู้พลศึกษายังขาดความหลากหลาย ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จึงส่งผลให้ผู้เรียนขาดความสนใจ ขาดความกล้าในการแสดงออก ขาดความมั่นใจในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในห้องเรียน ทำให้การจัดการเรียนพลศึกษาที่ผ่านมาไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรกำหนด จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษา และมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อาพลศึกษาโดยการนำแนวคิดการจัดการรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson, 1972) และแนวคิดการจัดการรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (Harrow, 1972: 96-99) มาสังเคราะห์เป็นรูปแบบการเรียน เพื่อให้การจัดการเรียนวิชาพลศึกษา มีวิธีการและขั้นตอนที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน โดย “ซิมป์สัน” ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะเป็นเรื่อง

เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของผู้เรียน ทักษะปฏิบัติจะเกิดขึ้นได้ด้วยการฝึกฝน โดยมีกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ คือ ขั้นการรับรู้ ขั้นการเตรียมความพร้อม ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ และขั้นการคิดริเริ่ม และร่วมกับแนวคิดการจัดการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ ซึ่ง “แฮร์โรว์” ได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติไว้ 5 ขั้น โดยเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนจะประกอบด้วยขั้นการเลียนแบบ ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ และขั้นการแสดงออกและการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาที่นำรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ แฮร์โรว์ มาเป็นส่วนประกอบจึงคาดว่าจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออก ซึ่งความสามารถทางด้านต่างๆ ที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังสามารถส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาครบทั้ง 5 ด้าน ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนวิชาพลศึกษา ซึ่งได้แก่ การพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาทักษะปฏิบัติในการเล่นกีฬา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อพลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งครอบคลุม 6 องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง และ 6) ระบบสนับสนุน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อพลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้อพลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
  - 2.1 เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้อพลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
  - 2.2 เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้อพลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ
  - 2.3 เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 52 คน ได้แก่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวนห้องเรียนละ 26 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งแต่ละห้องเรียนมีการจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้มาจากการเลือกสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ 1 ห้องเรียนในการทดลองเพื่อหาความเป็นไปได้และความชัดเจนของรูปแบบการเรียนรู้ (Try out) และอีก 1 ห้องเรียนในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้

1.1 คู่มือการใช้งานการพัฒนาแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีค่าความเหมาะสม (IC) เฉลี่ยเท่ากับ 4.57 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบรูปแบบการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน ที่มีค่าความเหมาะสม (IC) เฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (B) ตั้งแต่ 0.20 - 0.64 และค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) เท่ากับ 0.90

2.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติการเล่นกีฬาของนักเรียน เป็นแบบรูบริกส์ จำนวน 3 ด้านรวม 6 รายการๆ ละ 3 คะแนน รวม 18 คะแนน ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) ตั้งแต่ 0.77 - 0.87 และค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.86

2.3 แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 30 ข้อ ที่มีค่าความเหมาะสม (IC) เฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.32 - 0.87 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.75

การดำเนินการวิจัย

การพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนเป็น 3 ระยะดังนี้

- ระยะที่ 1 ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- ระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
- ระยะที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ สรุปผลและประเมินประสิทธิผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อการพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. การวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 75/75
3. การวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ
4. การวิเคราะห์ทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ
5. การวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิจัย

1. การพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ 1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2. วัตถุประสงค์ 3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4. ระบบสังคม 5. หลักการตอบสนอง 6. ระบบสนับสนุน โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นการเตรียมความพร้อมขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก ขั้นที่ 5 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปผล ที่มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57, SD = 0.47$)
2. ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า
  - 2.1 รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 76.47/76.79 ดังตาราง 1

ตาราง 1 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	(S.D.)	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	206	157.54	6.15	76.47
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	30	23.04	1.34	76.79

จากตาราง 1 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 76.47 และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 76.79 ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ $76.47/76.79$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2.2 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.7638 หรือคิดเป็นร้อยละ 76.38 ดังตาราง 2

ตาราง 2 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ

จำนวนนักเรียน	ผลรวมของคะแนน (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)		ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
26	350	599	0.7638

จากตาราง 2 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติมีค่าเท่ากับ 0.7638 หรือคิดเป็นร้อยละ 76.38

2.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนทักษะปฏิบัติ อยู่ในระดับเกณฑ์คุณภาพดี ($\bar{X}=13.80$ S.D. = 0.51)

2.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.52$ S.D. = 0.58)

อภิปรายผล

ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่ามี ประเด็นสำคัญที่ควรอภิปราย ดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$ S.D. = 0.47) ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยการศึกษาแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องศึกษาเอกสารการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และสร้างกรอบแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของครูและนักเรียน รวมทั้งได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบและเหมาะสม มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียนและผู้สอน ทั้งนี้ได้นำหลักการแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ทฤษฎีการเรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวทาง Joyce and Weil (Joyce and Weil, 2000) ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการสอน สรุปตามองค์ประกอบดังนี้ คือ 1) แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ขั้นที่ 1 การเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 การลงมือกระทำตามคำสั่ง ขั้นที่ 3 การกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นที่ 4 การแสดงออก ขั้นที่ 5 การปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 6 สรุปผล 4) ระบบสังคม 5) หลักการตอบสนอง 6) ระบบสนับสนุน

2. ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

2.1 รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) 76.47/76.79 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 สอดคล้องกับงานวิจัยของอัญชลี ระเบียบ (2554) ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบคละชั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 75.20/70.10 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสมมาตร คำเพิ่มพูน (2555 : 147-158) ได้พัฒนารูปแบบการสอนศิลปะเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และจิตสำนึก โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของรูปแบบการสอนศิลปะเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจิตสำนึกโดย จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา (E_1/E_2) มีค่าเท่ากับ 83.58/82.80 การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย แนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ

ของแฮร์โรว์ โดยได้นำแนวคิด และทฤษฎีดังกล่าวมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการสร้างโครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ตามองค์ประกอบและขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีองค์ประกอบ 6 องค์ประกอบ คือ แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ระบบสังคมหลักการตอบสนอง และระบบสนับสนุน และสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์ จันทร์เชียว (2554 : 31-134) ได้พัฒนารูปแบบการสอน เพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.67/86.07 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอุไรวรรณ ชินพงษ์ (2555 : 261-272) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน มีองค์ประกอบสำคัญ 7 ชั้น ได้แก่ ชั้นที่ 1 วิเคราะห์ตนเอง ชั้นที่ 2 ออกแบบการเรียนรู้ ชั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ชั้นที่ 4 นำเสนอผลการเรียนรู้ ชั้นที่ 5 กล่าวคือ ความสามารถในการจัดการตนเอง ชั้นที่ 6 ตรวจสอบผลการเรียนรู้ และชั้นที่ 7 สะท้อนผลการเรียนรู้ ซึ่งผลการตรวจสอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งนับว่าเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปปรับใช้ได้

2.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 0.7638 แสดงว่านักเรียนมีก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 76.38 ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนได้ปฏิบัติตามขั้นตอนรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนไม่สับสน เข้าใจบทเรียน ปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้ ใช้กระบวนการเรียนรู้ในการฝึกปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งมีครูผู้สอนคอยช่วยเหลือชี้แนะข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น นักเรียนสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างมีเหตุผล จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของลภัสรา จูเมฆา (2555 : 105-118) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นสมองเป็นฐานและกลวิธีการสอนอ่าน เพื่อส่งเสริมการอ่านเชิงวิเคราะห์และการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่าดัชนีประสิทธิผลผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 50 ทุกเรื่อง แสดงว่านักเรียนที่ได้เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 61.78 - 65.80 และสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์จันทร์เชียว (2554 : 131-134) ได้พัฒนารูปแบบการสอน เพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5257

2.3 ทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ อยู่ในระดับเกณฑ์คุณภาพดี ($\bar{X}$ = 13.80 S.D. = 0.51) แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ ช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านทักษะ

ปฏิบัติ โดยการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงจนทำให้นักเรียนเกิดทักษะปฏิบัติในการเล่นกีฬาสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุชาติ ศิริสุขไพบุลย์ (2547 : 9) ได้กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติ (Skill) หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญกล้ามเนื้อของบุคคล ซึ่งเรียกกันว่าทักษะปฏิบัติหรือทักษะทางกล้ามเนื้อ การเกิดทักษะทางกล้ามเนื้อหรือทักษะปฏิบัติจึงเป็นลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นผลผลิตจากเรียนรู้รูปแบบหนึ่งเช่นการเล่นลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน การเล่นลูกตะกร้อเป็นทีมผสม ล้วนแต่เป็นพฤติกรรมของกล้ามเนื้อที่แสดงออก ในลักษณะของความถูกต้องความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญและชำนาญที่ต้องอาศัยการฝึกหัดที่เหมาะสม และยังสอดคล้องกับการศึกษาของนวลจิตต์ เขาว์กิริติพงศ์ (2545 : 50) ได้ให้ความหมายของทักษะปฏิบัติว่าหมายถึงการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการทำงานของกล้ามเนื้อ โดยที่งานดังกล่าวต้องมีความซับซ้อนจะต้องอาศัยความสามารถในการบริหารเบื้องต้นของกล้ามเนื้อหลายๆ ส่วนการทำงานดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมองจะต้องมีการปฏิบัติสัมพันธ์ของการตอบสนองกับความรู้สึกที่ป้อนเข้าไปการทำงานนี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนจะเกิดความชำนาญและความคงทน และอภิชาติ อนุกุลเวช (2551 : 64) ได้ให้ความหมายของทักษะปฏิบัติ คือ ความสามารถความชำนาญของกล้ามเนื้อ ที่กระทำออกมาอย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และรวดเร็วที่ต้องอาศัยการฝึกหัดอย่างเหมาะสม จึงจะทำให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติงาน

2.4 เจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.52$ S.D.=0.58) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติ มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นระบบตามขั้นตอน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนนี้ก็มีกิจกรรมที่น่าสนใจ มีความแปลกใหม่จากที่เคยเรียนมา ขึ้นเตรียมความพร้อมเป็นสำรวจและเตรียมความพร้อมขอร่างกาย ขึ้นลงมือกระทำตามคำสั่ง เป็นขั้นที่ให้ผู้ได้ดูและทดลองปฏิบัติตาม ขั้นการกระทำอย่างถูกต้อง เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติโดยไม่มีตัวอย่าง ขั้นการแสดงออกเป็นขั้นผู้เรียนจะมีความสุขสนุกสนานเพราะได้ฝึกปฏิบัติ และได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนและเรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะนำเอาความรู้ที่ได้เรียนมาใช้จริงตามสถานการณ์ที่กำหนดโดยการแข่งขัน และขั้นสรุปจะเป็นการสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนมาว่ามีข้อดีข้อเสียอย่างไรก็ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและปฏิบัติได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจากขั้นตอนต่างๆ ทั้ง 6 ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนพลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติส่งผลให้นักเรียนมีความเจตคติที่ดีอยู่ในระดับมากสรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้านทักษะปฏิบัติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถเสริมสร้างความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติให้กับผู้เรียนได้อย่างมีคุณภาพและส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ เป็นการเสริมสร้างความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียน โดยการสร้างองค์ความรู้ใหม่ และการฝึกทักษะปฏิบัติ จึงควรศึกษาแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้สามารถนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

1.2 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ วิชาพลศึกษา เรื่อง กีฬาทะกร้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นการเรียนรู้โดยการลงมือฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งเวลาที่กำหนดในแผนการจัดการเรียนรู้อาจไม่เพียงพอให้นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมนอกเวลาเพิ่มเติมได้ และครูต้องให้คำแนะนำ ดูแลอย่างใกล้ชิด

1.3 การฝึกทักษะปฏิบัติ ถ้ามีการอุปกรณ์ชนิดใดที่อาจจะก่อให้เกิดอุบัติเหตุแก่นักเรียน ครูผู้สอนต้องดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเพื่อเป็นการป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้

1.4 ควรจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้เกิดความสุข สนุกสนาน ความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เพื่อให้นักเรียนเกิดความรัก ความสามัคคีกันในกลุ่มเพื่อน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในสาระและกีฬาชนิดอื่นๆ และในแต่ละระดับชั้น

2.2 ควรพัฒนารูปแบบที่มีประสิทธิภาพในวิชาพลศึกษาในการเรียนรู้เรื่องอื่นในรายวิชาต่างๆ ของทุกช่วงชั้น

2.3 ในการใช้รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษา ด้านทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพครูผู้สอนต้องปรับทัศนคติต่อการจัดการเรียนรู้ คือ ต้องมีความเชื่อว่านักเรียนทุกคนสามารถพัฒนาได้เป็นผู้ที่กระตือรือร้น อยากรู้อยากเรียนพัฒนาตนเอง ได้ สามารถสร้างองค์ความรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง และเชื่อมโยงความรู้ประสบการณ์ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของผู้เรียนได้ ซึ่งจะเป็นส่วนผลักดันให้ครูผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง และจะส่งผลต่อผู้เรียนได้อย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ : องค์การการค้า
รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2544.
- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด, 2551.
- ทิศนา ขัมมณี. ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2555.
- นวลจิตต์ ชาวศิริพิงค์. การพัฒนา รูปแบบจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติสำหรับครูวิชาชีพ.
วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2548.
- ลภัสสรดา จูเมฆา. “การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นสมองเป็นฐานและกลวิธีการสอนอ่าน
เพื่อส่งเสริมการอ่านเชิงวิเคราะห์และการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น”, การวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 18(1) :
105-118 ; 2555.
- สมมาตร คำเพิ่มพูน. การพัฒนา รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจิตสำนึก
โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2555.
- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. การสอนทักษะปฏิบัติ (Workshop Teaching). กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2547.
- อมรรัตน์ จันทร์เขียว. การพัฒนา รูปแบบการสอนเพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- อภิชาติ อนุกุลเวช. การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนฝึกปฏิบัติทางเทคนิคบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ คศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.
- อัญชลี ระเบิดพิน. “การพัฒนา รูปแบบการสอนแบบคณะชั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์
ระดับประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา”, การวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
17(2) ; 2554.
- อุไรวรรณ ชินพงษ์. “การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการ
นำตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน”, การวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
18(2) : 261-272 ; 2555.

Joyce, B. and M. Weil. Models of Teaching. 3th ed. Massachusetts : Allyn and Bacon, 2000.

Harrow, A. A Taxonomy of the Psychomotor Domain : A Guide for Developing Behavioral Objectives. New York : Longman, 1972.

Simpson, E.J. The Classification of Educational Objectives in the Psychomotor Domain. Urbana : University of Illinois, 1966.

—————. The Classification of Educational Objectives in the Psychomotor Domain. Urbana : University of Illinois, 1972.